

“ΑΤΣΑΛΙΝΑ ΦΤΕΡΑ”

Μόλις ξεκινούσε η νέα σχολική χρονιά...Ήταν ένας συνηθισμένος Σεπτέμβρης για όλα τα παιδιά που ανυπομονούσαν να βρεθούν στο κατώφλι του σχολείου τους για να δουν και πάλι τους συμμαθητές τους έπειτα από τις καλοκαιρινές τους διακοπές, εκτός από τον Μίλτο.

Για το Μίλτο τα δυο τελευταία χρόνια κυλούσαν με τον ίδιο ρυθμό. Ένα ατύχημα, μια ηλιόλουστη μέρα του καλοκαιριού τον καθήλωσε στο αναπηρικό του αμαξίδιο και από τότε η ζωή του άλλαξε μια για πάντα. Κλείστηκε στον εαυτό του, διέκοψε κάθε επαφή με τους φίλους του και το κυριότερο, σταμάτησε το σχολείο που τόσο αγαπούσε. Περνούσε τη μέρα του κλεισμένος στο δωμάτιο του. Κάποιες φορές έπνιγε τα συναισθήματά του, άλλοτε πάλι τα άφηγε να εκδηλωθούν αναζητώντας λίγη ανακούφιση. Η μόνη του συντροφιά ήταν η κιθάρα του, την οποία δεν αποχωρίστηκε ποτέ και η γάτα του.

Οι γονείς του ανησυχούσαν για το Μίλτο. Ήθελαν το καλύτερο για το παιδί τους, γι’ αυτό και αποφάσισαν να βρουν μια καθηγήτρια κατ’ οίκον, για να μην μείνει ο Μίλτος πίσω στα μαθήματά του. Μάταια όμως, ο Μίλτος αρνούνταν πεισματικά να μπει στο δωμάτιο του κάποιος “ξένος” και να τον αντικρίσει πάνω στο αναπηρικό του αμαξίδιο. Ήξερε όμως ότι το σχολείο του έλειπε πολύ και ας μην το παραδεχόταν. Άλλωστε, έχανε τα καλύτερα χρόνια του, αφού τώρα θα φοιτούσε στη Β’ Λυκείου και θα του απέμενε άλλος ένας χρόνος για να αποφοιτήσει από το σχολείο και να κάνει το όνειρό του πραγματικότητα, να μπει στη Ανώτατη Σχολή των Καλών Τεχνών. Η ιδέα αυτή τριγύριζε μερόνυχτα στο μυαλό του, αλλά ο εγωισμός του σταματούσε κάθε όνειρό του.

Έκαναν επίμονες προσπάθειες, δίχως αποτέλεσμα. Τότε του πρότειναν να φοιτήσει στο Μουσικό Λύκειο της διπλανής πόλης.

- “Έτσι θα συνεχίσεις το σχολείο που τόσο αγαπάς, και θα καλλιεργήσεις το ταλέντο σου στην κιθάρα. Είναι το ιδανικό σχολείο για σένα. Πάψε να είσαι τόσο εγωιστής. Είσαι ένα ιδιαίτερο παιδί με χαρίσματα και κλίσεις. Γιατί δίνεις τόση μεγάλη “σημασία” σε ένα καροτσάκι; Σκέψου ότι εκεί έξω υπάρχουν τόσοι καλλιτέχνες με αναπηρίες κάθε είδους, που είναι πραγματικοί μαχητές της ζωής, άνθρωποι που σπουδαίες διακρίσεις, άξιοι θαυμασμού”, του είπε κάποτε ο πατέρας του σε μια σοβαρή συζήτηση που είχαν οι δυο τους.

Ο Μίλτος δεν απάντησε στα γεμάτα αγάπη λόγια του πατέρα του, όμως τα σκεφτόταν συνέχεια. Ήξερε άλλωστε την αδυναμία που του έτρεφε ο πατέρας του. Όπως ήξερε πως θα λάβει σοβαρά την κουβέντα τους και ότι αυτή η συζήτηση δεν ήταν σαν τις προηγούμενες. Ήταν διαφορετική, αληθινή, στοργική.

Έτσι κι έγινε. Λίγες μέρες μετά ο Μίλτος βγήκε από το δωμάτιό του και ανακοίνωσε στους γονείς του την απόφασή του να φοιτήσει στο Μουσικό Σχολείο. Οι γονείς του ήταν αδύνατο να κρύψουν τα δάκρυά τους. Έτρεξαν και τον αγκάλιασαν. Επιτέλους το παιδί τους θα αποκτούσε μια κανονική ζωή σαν όλα τα παιδιά της ηλικίας του. Και ας είχε χάσει δυο τάξεις και ας πήγαινε τώρα στην Α’ Λυκείου. Και ο Μίλτος βαθιά μέσα του ήταν περήφανος για την απόφασή του. Ανυπομονούσε να έρθει η μέρα που θα περνούσε την πόρτα του καινούριου του σχολείου. Άφησε πίσω τις δυσάρεστες σκέψεις και το παρελθόν του. Σκεφτόταν πως ίσως το Σχολείο αυτό να ήταν η ευκαιρία για μια νέα αρχή. Δεν ήταν πια μικρός για να διστάζει, να ντρέπεται και να κρύβεται από τους άλλους, αφού όπως είπε και ο πατέρας του, ήταν ένας έφηβος σαν όλους του υπόλοιπους.

Οι μέρες κύλησαν γρήγορα. Το επόμενο πρωινό ο Μίλτος θα πήγαινε και πάλι σχολείο. Το προηγούμενο βράδυ όμως δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Πήρε την κιθάρα του και έπαιξε το αγαπημένο του τραγούδι για να χαλαρώσει. Κοιμήθηκε ελάχιστες ώρες. Ξύπνησε από τα χαράματα για να ετοιμαστεί. Ήθελε να δημιουργήσει μια καλή εντύπωση. Την ημέρα εκείνη τον συνόδεψαν οι γονείς του στο Σχολείο. Από τις επόμενες, θα τον παραλάμβανε το σχολικό λεωφορείο.

Η διαδρομή κύλησε ευχάριστα. Πότε έφτασαν στο σχολείο ποτέ δεν το κατάλαβε! Βέβαια, δεν ήταν ένα σχολείο σαν τα υπόλοιπα! Όλοι οι τοίχοι ήταν ζωγραφισμένοι από τα χέρια των μαθητών. Μουσικές και χρώματα πλημμύριζαν από παντού.

Στο κεντρικό διάδρομο τους καλωσόρισε ο διευθυντής του σχολείου. Ένας γεροδεμένος άντρας με λιγοστά μαλλιά και ήρεμη φωνή. Τους καθοδήγησε στο γραφείο του, όπου συνομίλησαν για αρκετή ώρα. Επιδίωκε να γνωριστούν καλύτερα και να κάνει το Μίλτο να αισθανθεί πιο οικεία.

-Η κυρία Σοφία, η υπεύθυνη του τμήματος που θα ενταχθείς είναι εξαιρετική κυρία, του είπε ο κ.Διευθυντής. Όπως και όλοι οι καθηγητές του σχολείου μας. Θα το διαπιστώσεις κι εσύ ο ίδιος όταν τους γνωρίσεις. Πάμε όμως τώρα να γνωρίσεις τους συμμαθητές τους και την τάξη σου.

Βγήκαμε στον κεντρικό διάδρομο, όπου από την αρχή του ακούγονταν γλυκιές μελωδίες. Προχωρήσαμε αρκετά και σταθήκαμε έξω από μια μεγάλη πόρτα που είχε χαραγμένες πάνω της διάφορες νότες. Σε λίγο η πόρτα άνοιξε και βρεθήκαμε απέναντι σε χιλιάδες εφηβικά βλέμματα. Άλλα από τα παιδιά τραγουδούσαν και άλλα έπαιζαν μουσικά όργανα.

-Μας πετυχαίνετε στο μάθημα της Φωνητικής, είπε μια γλυκομίλητη κυρία.

-Μίλτο, από εδώ η υπεύθυνη της τάξης σου και καθηγήτρια της Μουσικής, η κυρία Σοφία, είπε χαμογελώντας ο Διευθυντής.

Οι μέρες περάσαν πολύ γρήγορα και ευχάριστα. Ακόμα θυμάμαι βέβαια εκείνη τη μέρα, που άνοιξε για πρώτη φορά η πόρτα της σχολικής αίθουσας. Όλα τα παιδιά με αγκάλιασαν σαν να γνωριζόμασταν χρόνια. Οι καθηγητές το ίδιο. Κανείς δεν με έφερε τότε σε δύσκολη θέση. Ούτε εμένα, ούτε το “αμαξίδιό” μου. Ήμουν πολύ χαρούμενος που η απόφαση μου να γυρίσω στο σχολείο ήταν σωστή.

Στα μαθήματα τα πήγαινα πολύ καλά. Το ίδιο και στα διαγωνίσματα. Τι και αν η Α' Λυκείου ήταν όπως έλεγαν απαιτητική τάξη; Εμένα μου φαινόταν παιχνιδάκι. Εκτός από τη Μουσική, η Φυσική και τα Μαθηματικά ήταν απ' τα αγαπημένα μου μαθήματα. Δεν ήταν λίγες οι φορές που κάποιοι συμμαθητές μου που δυσκολεύονταν με αυτά, ζητούσαν τη βοήθεια μου.

Με τους συμμαθητές μου βρισκόμασταν και εκτός σχολείου. Είχαμε έρθει πολύ κοντά και έτσι φτιάξαμε τη δική μας μπάντα. Στον ελεύθερό μας χρόνο συναντιόμασταν στο σπίτι μου. Παίζαμε τραγούδια δικά μου (μιας και στα παιδιά της παρέας μου, άρεσε ο στίχος μου, όπως έλεγαν) ή άλλων καλλιτεχνών, γελούσαμε, πειράζαμε ο ένας τον άλλον.

Οι γονείς μου ήταν ιδιαίτερα χαρούμενοι για μένα. Και περήφανοι. Φούντωναν από περηφάνια που κατάφερα να ξεπεράσω τους φόβους και τους ενδοιασμούς μου. Κι εγώ ο ίδιος ήμουν και είμαι ακόμα. Κυρίως επειδή ζω τη ζωή μου όπως την είχα ονειρευτεί. Μπορεί να μην κατάφερα να περπατάω και να έχω συντροφιά το αμαξίδιό μου, κατάφερα όμως να πετάω στηριγμένος σε αόρατα, ατσάλινα, αγγελικά φτερά.

Μια μέρα η κ. Σοφία μας ανακοίνωσε που προκηρύχθηκε μουσικός μαθητικός διαγωνισμός για όλα τα σχολεία της περιοχής και παρακίνησε όσους από εμάς θέλαμε ατομικά ή ομαδικά να λάβουμε μέρος. Τότε με τα υπόλοιπα παιδιά της μπάντας ανταλλάξαμε έντονα βλέμματα και τα πρόσωπα μας φωτίστηκαν από τεράστια χαμόγελα. Όλοι ξέραμε πως ήταν η ευκαιρία μας. Η κατάλληλη ευκαιρία να τραγουδήσουμε πρώτη φορά σε σκηνή, σαν όλες τις μεγάλες μπάντες που θαυμάζαμε, έχοντας απέναντι μας ζωντανό κοινό. Μα έπρεπε να βρούμε ένα όνομα για τη μπάντα μας.

“Ατσάλινα Φτερά”, θα ήταν το ιδανικό όνομα για μας, σκέφτηκα. Οι πρόβες συνεχίστηκαν πυρετωδώς, αφού θέλαμε να πετύχουμε το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα. Είχαμε βέβαια ένα μήνα μπροστά μας, αλλά αυτό δεν μας πτοούσε, μας πείσμωνε ακόμα περισσότερο. Οι ώρες της πρόβας ήταν ατελείωτες αλλά ευχάριστες.

Την ημέρα του διαγωνισμού κανονίσαμε να συναντηθούμε νωρίτερα στο Πνευματικό Κέντρο της πόλης, όπου θα διεξαγόταν ο διαγωνισμός, για να διευθετήσουμε και τις τελευταίες λεπτομέρειες. Μας ανακοίνωσαν ότι θα διαγωνιστούμε πέμπτοι, οπότε είχαμε χρόνο για να παρακολουθήσουμε και τους προηγούμενους διαγωνιζόμενους. Ποτέ μου δεν θα μπορούσα να σκεφτώ

ότι θα έρθει κάποτε και η δική μου στιγμή που θα βγω στη σκηνή σαν ένας αληθινός καλλιτέχνης. Ήμουν κάτι παραπάνω από ενθουσιασμένος.

Καθίσαμε στις πρώτες θέσεις του Κέντρου για να παρακολουθούμε με προσήλωση το μουσικό πρόγραμμα. Τα μάτια μας ήταν καθηλωμένα πάνω στη σκηνή. Οι περισσότεροι διαγωνιζόμενοι παρουσίασαν τραγούδια γνωστών καλλιτεχνών. Πολύ γρήγορα ήρθε η σειρά μας. Από τα παρασκήνια παρακολουθούσα τα γεμάτα καθίσματα. Προηγουμένως, δεν είχα προλάβει να κοιτάξω τριγύρω μου, γιατί με το νου μου σκάρωνα σχέδια για την ώρα που θα έρθει η δική μας σειρά. Το βλέμμα μου έπεσε πάνω στην κ. Σοφία. Και παραδίπλα της ο κ. Διευθυντής και οι υπόλοιποι καθηγητές. Και οι συμμαθητές μας και οι γονείς μας. Ήταν όλοι εδώ. Πίστευαν σε μας και μας στήριζαν. Αυτό μου έδωσε τεράστια δύναμη. Πρέπει να τα δώσουμε όλα, είπα στους υπόλοιπους και βγήκαμε στη σκηνή. Το τραγούδι που επιλέξαμε ήταν ένα χορευτικό τραγούδι που είχα γράψει εγώ, πριν το ατύχημα. Κάθε φορά που το τραγουδούσα με ταξίδευε σε κόσμους μαγικούς, χαρούμενους, αισιόδοξους. Έκλεισα τα μάτια μου και ένιωσα κάθε στίχο του. Τελικά ένα ατύχημα ή μια δυσκολία ποτέ δεν είναι αρκετά για να σταθούν εμπόδια στα όνειρα σου.

Το τραγούδι μας απέσπασε το πιο δυνατό χειροκρότημα. Όλοι σηκώθηκαν όρθιοι να μας χειροκροτήσουν. Το κοινό φαινόταν πράγματι ενθουσιασμένο. Και όπως φάνηκε αργότερα, ήταν δικαιολογημένα ενθουσιασμένο, αφού τα “Ατσάλινα Φτερά” κέρδισαν το πρώτο βραβείο. Τώρα έμεινε να κάνουμε ένα μεγάλο πάρτι στην αυλή του σχολείου.

-Είμαστε πολύ περήφανοι για σένα παιδί μου, μου είπε ο πατέρας μου. Είσαι άξιος συγχαρητηρίων. Σ' αγαπάμε όσο δεν φαντάζεσαι και ευχόμαστε αυτή η νίκη να είναι η αρχή για μια επιτυχημένη ζωή.

-Κι εγώ σας αγαπώ μπαμπά, του απάντησα. Ίσως να ήταν η πρώτη φορά που έλεγα και ένιωθα κάθε γράμμα αυτής της λέξης να σχηματίζεται μπροστά μου.

-Είσαι ένας άγγελος.

-Τι να του έλεγα τώρα; Ότι χάρη στα αόρατα, ατσάλινα, αγγελικά φτερά μου κατάφερα να πετάξω μακριά από τη δυστυχημένη ζωή μου και να βρεθώ σε έναν παραδεισένιο, ονειρικό, μουσικό κόσμο; Αυτό που χρειαζόσαι μερικές φορές για να δεις τον κόσμο από άλλη οπτική γωνία είναι δύναψη ψυχής, πείσμα, μια κιθάρα και ίσως ένα ζευγάρι ΑΤΣΑΛΙΝΑ ΦΤΕΡΑ!!